

Νάτους !...σὲ τραπέζι γύρω
κόβουνε τὸ τέρσο-τίρο.

*Ὦχ ! ψυχὴ μου Καρολίνα,
πότε παίζω τὴν ρολίνα,
πότε παίζω τὴν πασέτα,
κ' ἔμεινα χωρὶς γαζίτα.

Πότε τέρτσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρόνομαι,
καὶ χωρὶς λεπτὸ στήν τοίπη πάντα ξημερόνομαι,
κ' ἔτσι πότε μαχαίρονο, πότε μαχαίρονομαι.

Φ. — Σκέφου καλῶς τὰ πράγματα, μαρὴ σαποκοιλιά,
κ' ὁ Γερακάρης ἤθελε νὰ ζῆ χωρὶς δουλειά,
κ' αὐτὸς ὁ πόθος δῆμοι τὸν ἔκανε καὶ μπόγγα,
κ' ἔγώ, βρε κουτομούγγα,
μεγαλιτέραν δὲν θαρῶ στήν γῆν ἀνοησίαν
κ' ὄνειδος μεγαλιτέρον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν,
κ' ἂν ὁ παλῶς Ἑλισσοδὸς σὴν βίλκαας τὴν ἐξάειρε,
ἀλλὰ τὸ τρώγειν χάρισμα θαρῶ πὸς δὲν τὸ ξέρει.

Π. — Τὴν Δίκην μετὰ προσοχῆς τὴν παρακολουθῶ...
Φ. — Τὸν Γερακάρη, Περικλῆ, ποὺ τὸν συμπαθῶ,
κ' ἀπὸ τὸν ἴδιον ἔμαθα ὅτι θεῖα πὸς δὲν πῆστενε
κ' ἡ φτώχεια μόνο κἀπιοτε τὸν ἔκανε κ' ἐτήστενε
ὡς ὅτου τὸν ἐστριμωζάν σὴν φυλακὴ τὴν κρύα
καὶ τώρα τὴν Ἀμαρτωλῶν διαβάζει Σιστηρία,
ἂν δὲ κ' αὐτὸς ἀθροωθῆ, καθὼς δικαίως κρίνει,
μοναστηριοῦ καλόγερος ὑπόχεται νὰ γίνῃ.

Καὶ μόνος του μὲς ἰστὸ κελλὶ
θ' ἀγάσῃ τὴν ψυχὴ του,
καὶ θὰ πηγαίνουνε πολλοὶ
νὰ πέρουνη τὴν ἐχθὴ του.

*Ὁ Γερακάρης, φρονκαρῶ,
τέτοια μοῦ λέει σοβρά,
κ' ἔγώ σὸν φῶσις ἐπαπαθῆς
εἶπα σὶν Γερακάρη :
εἶθε καὶ σὺ ν' ἀθροωθῆς,
τοῦ ἐζόγου παλληκάρη...
χίλιαι φοραὶς μακάρη.

*Ἐξ ὕψους τρανὴ
φωνάζει φωνή.

Ὁδαί, Ρωμηοί, γεννήματα κουτοφραυλοκρατίας
καὶ σάπιας πολιτίας.

Ὁδαί σας, ποῦ παράνομοι τὰ νόμιμα ζητεῖτε,
οδαί, ποῦ νόμιμος κάνετε γὰ τοὺς ποδοπαθῆτε,
οδαί σας, ποῦ κοιλὶς κλανθμῶν ἔγινε τούτ' ἡ γῆ
κ' οἱ νόμοι σας φωνάζει πὸς θέλουνη ἀλλαγῆ.

Ὁδαί, Ρωμηοί, ποῦ με χάσις κηνηραριά κοιμίζετε,
οδαί, ποῦ σὸν βρωμιόμυγαὶς κάθε καλὸ βρωμίζετε,
καὶ ἰδεργα διδάσκουνη τὸν χασοπιῶν σκυλιὰ
τὸ τακτικὸ καρβέλι των νὰ τρῶν χωρὶς δουλειά.

Ὁδαί, ποῦ θέλει εὐγενεὶς
καὶ τροπαιοῦχους Ἀρηδες,
καὶ βγάζετε λαγούς, φρονεῖς,
γεργάκια, Γερακάρηδες.

Ὁδαί, ποῦ τῆραπε νὰ φῶς ὡς νόμος θεωρεῖται,
κ' ἔλειπα σὸν ἐμβρόντητοι δικαίως ἀπορεῖτε
γιατὶ σηκόνεται θρασὺ τὸ φρονικὸ μαχαίρι
πεινῶντος χασομῆρη.

Ὁδαί σὲ σᾶς, ποῦ τῆς τιμῆς ποθεῖτε τὸ στεφάνι,
καθῆνας ὁμως τὸν κουρῶ γὰ τοὺς ἀτίμους κάνει,
κ' ἀδιαφόρους βλέπετε ναοὺς με κόμπρον σταύλων
καὶ οἰωπῶντες φαίνεσθε φαυλιτέροι τὸν φαύλων.

Ὁδαί, Ρωμηοί, ποῦ ἰγῖα τὰ εἰχνετε ἰστοὺς σκύλους
καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖτε νὰ τοὺς θαρῶντ' ἐκφύλους.
Ὁδαί, ποῦ θέλετε Σιστηριὸς καὶ Σιόλους σὶν ἀέρα
κ' ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὺς καὶ τὴν κακῆ σας μέρα.
Ὁδαί σας, ποῦ χωρὶς ψωμί καὶ τραπέζου τσανάκια
θέλετε γὰ τὴν ὄρεξι νὰ τρῶτε εσπανάκια.

Ὁδαί, ποῦ σᾶς ἐμῶρανε πολύσοφος μαορία
καὶ τῆς φραγιωδῶσεως σᾶς πρέτ' ἡ τιμωρία.
Ὁδαί, ποῦ στεφανόνετε με μύτρα τοὺς κροτάφους
καὶ φῶς προσμένετε ζωῆς ἀπὸ νεκροὺς καὶ τάφους.
Ὁδαί, ποῦ γύρω σας βοᾶ τόσον θυμάτων αἶμα
καὶ οἰς τὸ βλέπετε ναθροὶ με τοῦ βωδοῦ τὸ βλέμμα.

Ὁδαί, ποῦ ἰδρῶ τῆς Τράπουλας ὁ Ρήγας ὁ μοιραῖος
κ' ἐμπρός του σκύβει ταπεινὸς ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος.
Ὁδαί, Ρωμηοί, ποῦ γὰ χαρῶν λάος καὶ κῆφος μάχεται,
οδαί, Ρωμηοί, καὶ τρὶς οδαί...τροπὸ ! κακὸ ὕφρο νᾶχετε.

Καὶ καρπόσαις ποιητῆσαις,
μ' ἔλλους λόγους ἀγγελῆσαις.

*Ἐὶ σὸν Λούβρου μοναμάδες, νῆον δῶρων μέλιπο μέλος,
ἴτε σὶν ὀδὸν Ἀλόλου...τρέξετε... θὰ πέρουνη τέλος.
Τὶ μικρὰ μεγάλα σκευὴ τιμαρῆ καὶ φροτοβόλα,
καὶ τοὺς ἑκατὸν τρέντα γίνετ' ἐκπρωσις δι' ὅλα.
*Ἐ ἰκαθῆ, νὶ μοναμάδες μὲς σὸν Λούβρου τὸ μεγάλο !
μὴ παρῶδες λυπηθῆτε...πάστε τοῦτο, πάστε τᾶλλο.
Ἀδῶρα καὶ γὰ φρονκαρῶδες, δῶρα καὶ γὰ Βασιλεῖς...
ἴμπρος σὸν Λούβρου τῆς βετρίναις σταματᾶ κ' ὁ Φασουλιῆ.

*Ἀναστασία, δηλαδὴ κόρη τοῦ Λεγαντίνη,
Προέδρου τῆς Κοινοτήτος, ποῦ νὰ σὶν Ὀδησσὸ,
κ' ἐμπόρου διαπρέποντος ἐν πίσῃ σωφροσύνη,
ἔνα κορίτσι μάλαμμα κ' ἀληθινὰ χρυσὸ,
ἀρραβωνισθῆ με γιαντὸ τῆς Πόλις ἔακουσμενο,
μὲ τὸν Δελαγαρμαμάτικα τὸν μεχαρτωμένο.
Κ' ὁ Φασουλιῆς ἐπεύχεται ἰστοὺς μηνητεμεινοὺς τώρα
πᾶν ἀγαθὸν, ὅπου σκορῶντ' σὶν κόσμον ἢ Πανδῶρα.